

sv. Kateřina Sienská

se v Toskánském městě Siena narodila 25. března 1347 jako předposlední z 25 dětí jedné matky. V dětství na ni měly rozhodující vliv ženy zasvěcené péči o chudé a nemocné a její první zpovědník otec Tommaso. Vyrostla v ženu sociálního citění.

Rok po jejím narození těžká morová rána v Sieně a okolí zkosila 80 000 lidí. Když v roce 1360 vypukl mor znovu, třináctiletá Kateřina z města neuprchla, ale starala se o opuštěné a bezmocné umírající. Nestyděla se pro chudé chodit žebrať od dveří ke dveřím.

Patří do řady velkých mystiček Hildegardy z Bingen, Gertrudy Helftské a Mechtildy z Magdeburku a stejně jako Brigita je člověkem s politickým rozhledem. Jejích 381 dopisů je adresováno papežům, kardinálům, kněžnám i králům a královnám.

Tyto ženy nás učí, že člověk dosahuje sám sebe, až sebe překračuje – tedy až dosahuje Boha, svého Stvořitele. A tenkrát se v něm začne uvolňovat nevídaná energie, intelekt a tvořivost hraničící se zázraky.

Až v dotýkání se božství Kristova člověk stojí pevně na zemi a zároveň unáší vše dál, jako stěžeň plachetnici, na novou a novou rovinu poznání, radosti, pokoje a bezbřehé lásky.

Kateřina Sienská je známá svým vnímáním »vůně božství«; a ta ji zvedá k volání po pokoji, míru mezi lidmi: „*Před rozumem zbraní je třeba dát přednost zbraním rozumu!*“ Uměla o nutných věcech diktovat (psát se naučila až ve třiceti letech) nesmírně laskavě, ale s pevnou rozhodností.

Papeži Řehoři XI. posílá dopis: Můj otče, pokud mi odvětíte, že svět se nachází v takovém nepořádku, že mír v něm není možný, říkám Vám ve jménu Ježíš ukřižovaného – musíte svou duchovní všemohoucností učinit tři věci: 1. vyhubit v zahradě svaté církve zapáchající květiny, 2. vyhodit odpadky žádostivosti a pýchy; 3. odeslat špatné pastýře, kteří nechávají tuto zahradu otrávit a zetlít.“

Jan Pavel II. ocenil 1.10. 1999 úsilí této ženy o mír při prohlášení spolupatronek Evropy: „Neúnavná byla Kateřinina snaha o řešení mnoha konfliktů její doby. Došla až k evropským vládcům, jako byl francouzský král Karel V., král neapolský Carlo Durazzo, Alžběta Uherská, uherský a polský král Ludvík Veliký a neapolská královna Jana I.

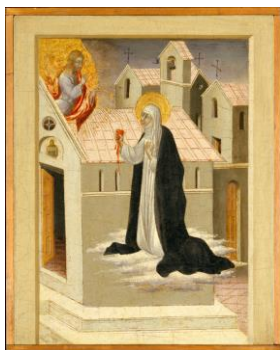
Rozsáhlým dílem sv. Kateřiny je kniha *Dialog*. Pravda je centrálním pojmem Kateřinina učení: *Bůh je sladká pravda*. Nosné myšlenky celé knihy jsou:

- důvěrná souhra mezi pravdou a láskou
- krása a důstojnost lidské bytosti.

Sděluje, že vše napsané se týká jejího života, čtyř proseb:

- za sebe samu (aby mohla trpět pro smíření za hříchy)
- prosba za obnovu církve
- prosba za celý svět
- prosba k Boží Prozřetelnosti, aby na vše shlédla dobrotivým pohledem.

Kristus si s ní vyměňuje srdce

Ona se Mu stává podobnou - stigmata

Papež Pavel VI. ji 4. října 1970 představil světu jako učitelku církve.